

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Κουβέντες και θύμησες...

Στα εορταστικά τριήμερα του χρόνου...

Ablast from the past η σημερινή ανάρτηση... Κείμενο που πρωτοανέβηκε στο blog στις 18 Ιούνη 2007, με τίτλο δάνειο τότε, από τραγούδι του Δ. Σαββόπουλου, «Για τα παιδιά που χάθηκαν; Στο στοιχειωμένο σπίτι;»..

Χρόνια μας πολλά λοιπόν... Με ένα κείμενο που γράφτηκε σε μια άλλη Ελλάδα, μια άλλη εποχή;...

Ο στοχασμός είναι προνόμιο της μπουρζουαζίας, λέω.
-«Και έτσι κυριαρχεί...», λέει.

Υπερβολικά υπερβολικοί στις συμπεριφορές τους οι Έλληνες, λέω.

-«Απόπειρα χειραφέτησης από τους αρχαίους ημών προγόνους που πρότασαν το μέτρο, το «παν μέτρον άριστον», είναι αυτές οι συμπεριφορές», λέει.

Ευτυχώς, ευτυχώς υπάρχουν ακόμα σταθερές στις ζωές μας, λέω. Υπάρχει ακόμα ο Λάμπης Τσιριγωτάκης να δίνει από καιρό σε καιρό ανταποκρίσεις από το Λονδίνο στην κρατική τηλεόραση, υπάρχουν ακόμα οι διαγωνισμοί τραγουδιών της Eurovision, υπάρχουν ακόμα τα δωδεκάρια και οι πρωτιές που μας δίνει η Κύπρος, λέω!

-«Σε έναν κατακερματισμένο και μετανεωτερικό κόσμο αξιακών σχετικισμών κάτι είναι και αυτό», λέει.

Κατοστάρι και μαραθώνιος ταυτόχρονα η πολιτική, λέω. Διαχείριση εντυπώσεων για τους περισσότερους, μεταρρύθμιση και αίρεση για τους πιο αυτοκαταστροφικούς, συμπληρώνω.

-«Στην πολιτική πρέπει να ξέρεις πότε να ανεβάζεις και πότε να κατεβάζεις ταχύτητες», λέει, αυτός...

Είναι ένας άλλος κόσμος εφικτός; Ρωτάω εγώ κι αυτός δε λέει τίποτα, αυτός τώρα σιωπά...

Εεε! Με τόση σιωπή, χωρίς κόντρα, ξεσαλώνω...

Καουμπόικη χώρα η Ελλάδα, λέω. Επιβιώνουν τα γρήγορα πιστόλια, αυτά που πυροβολούν πριν το κέρμα ακουμπήσει στο έδαφος... Κυκλοφορούν, οπλοφορούν, σταυροκοπιούνται και πυροβολούν κάθε τι που κι-

νείται, ώρες ώρες τα «λαμόγια», λέω.

«Η Ελλάδα είναι μια χώρα, είναι μια κοινωνία σε μετάβαση», απαντάει αυτός και συνεχίζει, παίρνοντας φόρα... «Μην υποτιμάς τους μειλίχιους, το παιχνίδι είναι ανοιχτό, αν το παλέψεις, αν αντέξεις, αν σου κάτσουν τα πράγματα, ίσως μπορέσεις να μεγαλώσεις τις διαστάσεις του γηπέδου»...

Είναι ένας άλλος κόσμος εφικτός; Ξαναρωτάω...

Μέχρι τότε δασύτριχες συμπεριφορές, μ' αλυσίδες και βραχιόλια λαμπερά, με μηχανές που μαρσάρουν, με κάμπριο που περνούν μπροστά μας παίζοντας μουσικές στη διαπασών, μέχρι τότε, άκαπνοι κι άοσμοι τεχνοκράτες την ελπίδα θα σκοτώσουν;

Πόσο περισσότερο μπορεί πλέον να συρρικνωθεί η ταξική διαστρωμάτωση των εξουσιαστικών ελίτ του δικού μας χωραφιού, αναρωτιέμαι φωναχτά...

Μέχρι τότε θα λιθοβολείται η πολιτική, που ούτως ή άλλως, αν είναι μόνο θεσμική και καθόλου κινηματική, χωριό ποτέ δεν φιάχνει;

«Δεν είναι κουβέντες αυτές για το καλοκαίρι και για τα εορταστικά τριήμερα του χρόνου», λέει αυτός. «Δεν είναι κουβέντες αυτές για παρέες σε μπαρ, για τσίπουρα και τσιπούρες».

Ξεσπώ...

Πότε ρε γαμώτο θα τα κουβεντιάσουμε αυτά; Πότε θα ξανταντρώσουμε; Όταν με την αρχή της εβδομάδας θα τρέχουμε και δε θα προλαβαίνουμε; Μετά το καθημερινό μαστίγωμα της τηλεόρασης; Όταν τελειώσει και αυτό το καλοκαίρι, κι αυτό το τριήμερο;...

Ακούει και συμμαζεύεται... «Η ανανεωτική αριστερά, όποιο απομεινάρη της υπάρχει ακόμα σ' αυτόν τον τόπο, κινδυνεύει να χάσει τις κοινωνικές της αναφορές, κινδυνεύει να γίνει ακαδημαϊκή, όπως στις ΗΠΑ», λέει.

Όπα! Τσίμπησε λέω, δε θα τον διακόψω τώρα...

«Ελευθερία είναι η ελευθερία των αντιφρονούντων», συνεχίζει με απόφθεγμα της Ρόζας...

«Αποδημητικά πουλιά οι ανάγκες μας, εκκρεμές που πηγαινόερχεται η ιστορία, οι εμμονές μας πάνε κι έρχονται, χάνονται και επιστρέφουν, με απώλειες... Τη δική μας σημαία, τη δική μας ανάγκη, δε θα τη σπκώσουν άλλοι, εμείς, μόνον εμείς, εισοδισμός κι εγρήγορση, τέχνη κι ελευθερία», λέει. «Έχει γλύκα η ζωή χωρίς ελεγχόμενη αυτοκαταστροφή;», αναρωτιέται...

Κουβέντες χειμερινές, κουβέντες μεσημεριανές, κουβέντες καλοκαιρινές, κάτω από μπαλκόνια, δίπλα σε θάλασσες, εσώκλειστοι στα καφέ μπαρ του κέντρου...

Κουβέντες σε αυλές και πλατείες, στα εορταστικά τριήμερα του χρόνου.

Κουβέντες σε αυλές και πλατείες που κάποτε έσφυζαν από ζωή και μύριζαν ιδρώτα.

Ξεθωριασμένα χρώματα στους τοίχους, κλειδαμπαρωμένες αυλόπορτες στις παρυφές των χωριών, χορταριασμένοι δρόμοι.

Πλανόδιοι παραγωγοί πουλάν πατάτες.

Εμβληματικοί αστοί πουλάν εξουσία.

Εποχικοί συγχωριανοί αναζητούν το παρελθόν, θυμούνται τ' όνειρο, ψάχνουν τη νιότη.

Ο στοχασμός είναι προνόμιο της μπουρζουαζίας, φωνάζουν όλοι εν χωρώ, επιμένοντας...

Συγκινούν πολύ, συγκινούσαν πάντα, τα κινηματικά, τα αιρετικά, τα ποιητικά, τα υπαινικτικά, τα ετερόδοξα...

Συγκινούν πολύ, συγκινούσαν πάντα, τα αποδημητικά πουλιά, οι πελαργοί, οι γλάροι.

Συγκινούν πολύ, συγκινούσαν πάντα οι ραδιοφωνικές ανακοινώσεις του «Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού», λίγο πριν ή λίγο μετά τα δρομολόγια των πλοίων, σε γραμμές άγονες, σε νησιά μαγικά, στην Ικαριά, στη Σάμο.

«Ξεασμένοι» σε καπνοχώραφα και μπουσιάνια, πολύ πριν την ανατολή του ήλιου, γιατί οι δουλειές του χωραφιού έτσι γίνονται τα καλοκαίρια...

Εμείς τη Ροκ και την Ποπ μουσική τη μάθαμε από τις καθημερινές ραδιοφωνικές εκπομπές του Γιάννη Πετρίδη. Κριμένοι πίσω από βουνά και λαγκάδια με τη φωνή του Γιώργου Παπαστεφάνου προλογίσαμε το νέο κύμα.

Μαρία Ρεζάν και Παύλος Ναθαναήλ ακούγαμε για να μάθουμε πως ζει ο κόσμος στην Ευρώπη. Σε μια ασπρόμαυρη τηλεόραση «Ιζόλα» βλέπαμε θέατρο κάθε Δευτέρα. Εμείς...

Συγκινούν πολύ, συγκινούσαν πάντα τα συλλογικά προτάγματα, οι στοχασμοί, η νιότη...

Υ.Γ. Η φωτογραφία της ανάρτησης είναι του Κώστα Μπαλάφα.